

На улица Даблін

Саманта Јанг

*„Ниту една човечка врска не ветува поседување
на друг - секои две души се апсолутно различни.
Во пријателството или во љубовта, двете една
покрај друга ги креваат рацете заедно, за да го
пронајдат она кое сам човек не може.“*

Калил Џибран

ПРОЛОГ

Округот Сури, Вирџинија

Ми беше навистина здодевно.

Кајл Ремзи го клоцаше задниот дел од мојот стол за да ми го привлече вниманието, но вчера го клоцаше столот на Дру, мојата најдобра пријателка, и не сакав таа да го забележи ова. Кајл ѝ беше симпатија одамна. Затоа само си гледав во неа (седеше до мене) и ја набљудував како црта илјадници мали срца во аголот на нејзината тетратка додека господинот Еванс пишувахе некоја нова равенка на таблата. Навистина требаше да обрнувам повеќе внимание на час, бидејќи математиката воопшто не ми одеше. Мајка ми и татко ми немаше да бидат многу среќни ако добиев единица уште во првото полугодие од првата година.

„Господине Ремзи, ќе бидете ли толку љубезен да дојдете до таблата и да ја решите задачата или повеќе би сакале да останете зад Џоселин и да продолжите со клоцање?“

Целиот клас се закикоти, а Дру ме застрела со поглед полн обвинувања. Направив гримаса и остро погледнав кон господин Еванс.

„Ќе си останам тука, ако може, господине Еванс“, одговори дрско Кајл. Ги превртив очите, одбивајќи да се свртам, иако можев да почувствувам како неговиот поглед ме гори по тилот.

„Тоа беше реторичко прашање, Кајл. Доаѓај ваму.“

Некој чукна на вратата со што се стави крај на звуците на негодување (и придушена согласност) на Кајл. Кога ја видовме директорката на училиштето, целиот клас се смири. Што правеше директорката тука? Мора да имаше некој проблем.

„Леле“, прошепоти Дру, а јас збунето ја погледнав. Таа кимна кон вратата, „Полицајци“.

Изненадено се свртев повторно кон вратата додека госпоѓицата Шо тивко му кажуваше нешто на господи- нот Еванс. Ги видов, низ просторот од вратата, двајца полицајци како стојат во ходникот.

„Госпоѓице Батлер“, гласот на госпоѓа Шо ме изнена- ди и сепна. Полека тргна во мој правец, а мене ми се создаде некаква кнедла во грлото. Погледот ѝ беше внимателен и полн со сочувство, што ме натера да поса- кам да избегам од неа без разлика на тоа што сакаше да ми каже. „Може да дојдете со мене? Земете си ги и ра- ботите.“

Ова вообичаено беше делот кога цел клас ќе почнеше со извикување „уууу“ или „ауффф“, како реакција на не- волјата во која сум се нашла. Но, како и јас, така и тие чувствуваа дека ова не беше таков случај. Какви вести и да ме чекаа во ходникот, не беа смешни.

„Госпоѓице Батлер?“

Во тој момент веќе се тресев од напливот на адрена- лин и едвај можев да слушнам што било околу мене, бидејќи срцето ми чукаше ужасно гласно во ушите. *Да не ѝ се случило нешто на мајка ми? Или татко ми? Или мојата сестричка Бет?* се запрашав. Моите родители си зеdoa кус одмор за да се одморат од лудото лето кое помина. Денес требаше да ја носат Бет на пикник.

„Дос“, ме буцна Дру, и веднаш штом го почувствував

нејзиниот лакот на мојата рака, рипнав од масата, а столот зачкрипи по дрвениот под. Гледајќи само пред себе, се сплеткав во обид да ја отворам торбата, собрав сè од масата и ги напикав сите работи внатре. Шепотењето брзо се прошири низ училницата, како ладен ветар низ процепот од прозорец. И покрај тоа што не сакав да дознаам што ме чека, навистина едвај чекав да излезам од просторијата.

Некако се сетив како требаше да се движам - една по друга нога - и тргнав по директорката кон ходникот, а кога излегов слушнав како господинот Еванс внимателно ја затвора вратата зад мене. Погледнав кон госпоѓица Шо и потоа кон двајцата полицајци кои ме набљудуваа со некое далечно сочувство. До сидот стоеше една жена која не ја забележав претходно. Изгледаше сериозно, но смирено.

Госпоѓицата Шо ме допре за раката и јас погледнав во дланката која беше потпрена на мојот џемпер. Претходно немав разменето ниту еден збор со директорката, а сега ме држеше за раката? „Џоселин... ова се замениците Вилсон и Мајклс. А ова е Алиша Њуцент од ОСР.“

Ја погледнав збунето.

Госпоѓицата Шо пребледе. „Одделението за социјални работи.“

Стравот ме затегна во градите и заборавив да дишам.

„Џоселин“, продолжи директорката. „Навистина ми е жал што морам да ти го соопштам ова... но твоите родители и сестра, Елизабет, доживеаја сообраќајна незгода...“

Чекав, чувствувајќи како ми се затега срцето.

„Сите починале на место, Џоселин. Многу ми е жал.“

Жената од ОСР ми се приближи и почна да зборува. Ја гледав, но сè што можев да перципирам беа боите од кои беше составена нејзината фигура. Сè што можев да слушнам беа придушените звуци од она што го зборувааше, како некој до неа да пуштил чешма.

Не можев да дишам.

Во паника посегнав по нешто, што било, што можеше да ми помогне да дишам. Почувствував нечии раце на мене. Смирувачки, тивки зборови. Влажност на моите образи. Солен вкус во устата. А срцето... се чувствував небаре ќе експлодира во секој момент од брзината со која чукаше.

Умирав.

„Диши, Џоселин.“

Овие зборови ми беа повторени еднаш, и уште еднаш, сè додека не се фокусирав доволно за да се концентрирам само на дишењето. По некое време, пулсот ми забави и белите дробови примија воздух. Точките кои ми беа пред очите почнаа да исчезнуваат.

„Така“, шепотеше госпоѓицата Шо, топла рака која ме смируваше, триејќи ме по грбот. „Само полека.“

„Треба да тргнеме“, го слушнав гласот на жената од ОСР низ маглата.

„Во ред. Џоселин, подготвена си?“ тивко ме праша госпоѓицата Шо.

„Мртви се“, одговорив, сакајќи да ги почувствувам зборовите искажани. *Не е вистина.*

„Жалам, злато.“

Ладна пот ми ја облеа кожата, дланките, пазувите и вратот. Трпки ме полазија по целото тело и не можев да престанам да се тресам. Почна да ми се врти и се занимав налево, а нагонот за повраќање без предупредување ја изли мојата веќе испревртена утроба. Се наведнав и целиот мој појадок заврши врз чевлите на жената од ОСР.

„Во шок е.“

Дали бев во шок?

Или само ми се гадеше од возењето?

Во еден момент седев таму. Таму каде што беше топло и безбедно. И за секунда... чкрипење на метал...

...и се најдов на сосема друго место.

1

*Шкотска**Осум години подоцна...*

Беше прекрасен ден за потрага по нов дом. И нова цимерка.

Излегов од влажниот и стар влез на мојата зграда во Џорџијански стил, на еден неверојатно топол ден во Единбург. Ги погледнав симпатичните, бело-зелени тексас шорцеви кои ги купив пред неколку недели од Топшоп. Оттогаш врнеше цело време и очајував дека воопшто нема да добијам шанса да ги носам. Но сега сонцето сјаеше; сиркаше од зад врвот на четвртестата кула на Евангелската црква во Брантсфилд, растопувајќи ја мојата меланхолија и враќајќи ми малку од надежта. За личност која си го имаше спакувано целиот живот од САД и имаше отпатувано кон татковината на само осумнаесет години, јас навистина не сакав промени. Веќе не. Се бев навикнала на мојот огромен стан со неговиот бескраен наплив на глумци. Ми недостигаше мојата

најдобра пријателка Ријан, со која живеев уште од прва година на Универзитетот во Единбург. Се сретнавме во студентскиот дом и оттогаш се спријателивме. Двете си ја сакавме приватноста и се чувствувавме пријатно една покрај друга, поради тоа што ниту една од нас не инсистираше да разговара за минатото на другата. Бевме прилично блиски за време на првата година и одлучивме да се вселиме во апартман заедно (или станче, како што вели Ријан) во втора година. Сега откако дипломиравме, Ријан замина за Лондон да започне со докторските студии, а јас останав без цимерка. Што беше уште полошо, го загубив мојот втор најблизок пријател тука, Џејмс - кој ѝ беше момче на Ријан. Тој замина за Лондон (место кое, морам да споменам, го мразеше од сè срце) за да биде со неа. И како ова да не беше доволно, газдата се разведуваше и му беше потребен станот.

Ги поминав минатите две недели, одговарајќи на огласи од млади девојки кои бараат цимерка. Досега сè беше катастрофа. Една девојка не сакаше да дели стан со Американка. Три од становите беа едноставно... одвратни. Прилично сум сигурна дека една од девојките дилаше крек, а станот на последната девојка звучеше како да е бордел. Навистина се надевав дека денешниот состанок со Ели Кармајкл ќе помине добро. Беше најскапиот стан кој се договорив да го видам и беше на другата страна од центарот на градот.

Секогаш сум била штедлива кога станува збор за трошење на моето наследство, небаре тоа некако ќе ја олесни горчината на мојата „добра“ среќа. Меѓутоа веќе почнував да станувам очајна.

Ако сакав да бидам писател, ми беа потребни добар стан и соодветна цимерка.

Да живеам сама, секако, не беше опција. Да, можев да си го дозволам тоа. Меѓутоа, најискрено, не сакав да живеам комплетно сама. И покрај мојата тенденција осумдесет проценти од себе да не ги откривам на останатите, сакав да бидам опкружена со луѓе. Кога другите луѓе зборуваат за работи кои јас лично не можам да ги

разберам, имам прилика да ги видам нештата од нивна гледна точка, а отсекогаш сум верувала дека најдобрите писатели користат широк опсег на гледишта и перспективи. И покрај тоа што не морав, работев во бар на улицата Џорџ во вторник и петок навечер. Старото клише е вистина: шанкерите ги наслушуваат најдобрите приказни.

Се имав спријателено со двајца колеги, Џо и Крег, но реално се дружевме само додека бевме на работа. Ако сакав да имам некаков социјален живот, морав да најдам цимерка. Плус, овој стан се наоѓаше на само неколку улици од местото каде што работев.

Обидувајќи се да ја игнорирам мачнината која ја чувствував за тоа дали ќе најдам ново место, се трудев да пронајдам слободно такси. По патот толку често се загледував во слаткарницата, посакувајќи да имав време да застамам и да уживам, што речиси го пропуштив таксито што доаѓаше од спротивната насока на улицата. Ја кренав раката брзо и проверив дали доаѓаат коли од мојата страна. Бев благодарна што возачот ме забележа и застапа. Претрчав преку широкиот пат, некако успевајќи да не се залепам како бубачка на нечија шофершајбна и дотрчав до таксито; главна цел ми беше да ја зграпчам рачката од вратата.

Наместо рачката на вратата, зграпчив нечија рака.

Збунета, погледот ми падна на мажествената исончана дланка, кревајќи се нагоре по долгата рака до широките раменици и лицето затскриено од сонцето кое сјаеше силно зад неговата глава. Беше висок, над метро осумдесет, и ме надвишуваше како повеќето високи луѓе. Јас бев некои ситни 165 сантиметри.

Бидејќи бев збунета зошто овој тип го фаќа моето такси, го забележав само костимот.

Засенченото лице тешко издиша. „Во која насока одите?“ ме праша со зарипнат, рапав глас. Четири години, четири години живеам тука и сè уште се наежував од чистиот шкотски акцент. А неговиот акцент дефинитивно го имаше тој ефект, и покрај краткото прашање.

„Улица Даблин“, одговорив автоматски, со надеж дека сум подалеку од него, за да ми го препушти таксито.

„Добро.“ Тој ја отвори вратата. „И јас одам во таа насока, а со оглед на тоа дека веќе доцнам, би сакал да предложам да го делиме таксито наместо да губиме десет минути во дискусија за тоа кому му треба повеќе.“

Една топла рака ме допре за половината и нежно ме поттурна напред. Бидејќи бев зашеметена, некако дозволив да бидам збутана во таксито, да се лизнам по седиштето на другата страна и да го ставам појасот, додека немо во себе се прашував дали воопшто кимнав да се согласам со ова. Мислам дека не.

Кога го слушнав Костумисаниот како му рече *улица Даблин* на возачот како дестинација, се намуртив и промрморив: „Хмммм, фала.“

„Американка сте?“

Како одговор на мекото прашање, конечно го погледнав патникот покрај мене. *И....Охх... во ред...*

Аууу!

Костумисаниот не беше некој стандардно згоден, но имаше таков сјај во неговите очи и такви интересни свиоци на сензуалната усна, што целиот пакет се преливаше од сексапил. Личеше како да беше во доцните дваесетти или рани триесетти години, а судејќи според линиите на екстремно добро скроениот, скап, сребрено-сив костум кој го носеше, претпоставував дека Костумисаниот вежба. Седеше со онаа леснотија на движење на тип во форма, а стомакот му беше даска рамен под елекот и белата кошула. Бледо сините очи му беа задлабочени во мислите под долгите трепки и се колнам дека не можев да поверувам дека има темна коса.

Јас претпочитам русокоси мажи. Секогаш било така.

А никој од нив досега ми немаше предизвикано такви грчеви на страст во долниот дел од стомакот, само од прв поглед. Силно мажествено лице зјапаше во мене - остра вилица, убаво оформена пукнатина на брадата, широки јагодици и римски нос. Темната, свежо порасната брада

му ги засенуваше образите, а косата му беше суптилно разбушавена. Гледано сè заедно, неговата мажествена несреденост на лицето беше во контраст со стилскиот дизајнерски костум.

Костумисаниот крена веѓа кога го забележа мојот бесрамен испитувачки поглед и страста која ја чувствував се дуплираше, изненадувајќи ме и мене самата. Никогаш не сум била веднаш привлечена од некој маж. А уште од дивите тинејџерски години, не сум размислувала за тоа да прифатам некоја сексуална понуда од тип.

Иако, не сум сигурна дека би можела да одбијам понуда од него, си помислив.

Кога оваа помисла ми мина низ умот, се згрчив, изненадив и вознемилив. Веднаш ги кренав сидовите околу себе и го сменив изразот на лицето во бледа учтивост.

„Да“, одговорив, откако конечно се сетив дека Костумисаниот ме праша нешто. Го тргнав погледот од неговата насмевка на сезнајко, преправајќи се дека ми е здодевно и му се заблагодарив на Бога за маслиневата кожа која успешно го прикриваше можното цвренило.

„На посета?“ промрмори.

Иритирана од реакцијата што ми ја предизвика Костумисаниот, одлучив дека колку помалку разговараме, толку подобро. Кој знае што идиотизам можев да кажам или прикажам? „Не.“

„Тогаш сте студентка.“

Ме изнервира тонот. *Тогаш сте студентка.* Беше кажано со метафорично потценување. Како студентите да се некои бескорисни клошари кои немаат вистинска цел во животот. Се свртив да му објаснам неколку работи, но го фатив како со интерес ме мерка во откриените нозе. Овој пат јас го погледнав со поткрената веѓа и чекав да ги одлепи тие негови преубави очи од мојата гола кожа.

Чувствувајќи дека го гледам, Костумисаниот ме погледна во лице и го забележа мојот израз. Очекував да се преправа дека не зјапал во мене или брзо да погледне

настрана или не знам што. Не очекував само да ги поткрене и спушти рамениците и потоа полека да се насмевне со најсекси и најпакосната насмевка која сум ја видела во животот.

Превртив со очите, борејќи се со напливот на топлина кој ме обли меѓу нозете. „Бев студент“, одговорив, малку зајадливо. „Живеам тука. Двојно државјанство.“ *Зошто се објаснував?*

„Имате шкотско потекло?“

Едвај кимнав, тајно размислувајќи за прекрасниот начин на кој што го изговараше *шкотско* со тоа негово тврдо Т.

„И, што работите сега по дипломирањето?“

Зошто сакаше да знае? Го погледнав од страна. Парите што ги имаше потрошено на триделниот костим ќе нè хранеа мене и Ријан, со проста студентска храна, за време на сите четири години на студирање. „Вие што работите? Мислам, покрај тоа што туркате жени во такси возила?“

Малата потсмешлива насмевка беше единствената реакција на моето буцкање. „Што мислите дека работам?“

„Претпоставувам адвокат. Одговарање на прашања со прашања, туркање на луѓе, потсмевање.“

Се изнасмеа со длабок и богат тон кој вибрираше во моите гради.

Очите му засветкаа во моја насока. „Не сум адвокат. Но Вие можете да бидете. Мислам дека забележав некое прашање одговорено со прашање. А тоа“, покажа кон мојата уста, со смрачен поглед додека визуелно минуваше преку свиоците на моите усни, „тоа е дефинитивно потсмев.“ Гласот му стана позарипнат.

Пулсот ми забрза кога ни се сретнаа погледите, остапувајќи така многу подолго отколку што е дозволиво за двајца учтиви странци. Почувствував топлина во образите... и на други места.

Сè повеќе и повеќе ме привлекуваше; и тој и немиот разговор меѓу нашите тела. Кога брадавиците ми се стврднаа под мекиот градник, тоа беше доволно да ме шокира и врати во реалноста. Го одлепив погледот од него и го насочив кон возилата кои нè одминуваа, додека во исто време се молев патувањето со таксито да завршеше уште вчера.

Како што се доближувавме кон улицата Принцес, наидовме на уште една диверзија предизвикана од проектот за изградба на трамвај од советот, поради што почнав да размислувам за тоа дали ќе успеам да избегам од таксито без да морам да разговарам со него повторно.

„Срамежлива сте?“ праша Костумисаниот, срамнувајќи ја мојата надеж со земја.

Не можев да се воздржам. Неговото прашање ме предизвика да се свртам кон него со збунета насмевка.

„Молам?“

Ја накоси главата и ме набљудуваше низ стегнатите капаци од очите. Личеше на мрзлив тигар кој набљудува внимателно, небаре одлучува дали сум оброк кој вреди да го брка. Затреперив кога повтори, „Дали сте срамежлива?“

Дали бев срамежлива? Не. Не срамежлива. Само прекрасно индиферентна. Ми се допаѓаше што е така. Побезбедно беше. „Зошто би го помислиле тоа?“ Да не изгледав срамежливо? Се намуртив на помислата.

Костумисаниот повторно ги поткрена рамената. „Поголемиот број на жени би го искористиле фактот што сум заглавен во такси со нив - би ми го грицкале увото или би ми го тутнале телефонскиот број во рака... а и не само тоа.“ Погледот му се придвижи кон моите гради, пред брзо да се врати на моето лице. Жими мајка бев црвена како пиперка и не можев да се сетам на последниот пат кога некој успеал да ме засрами вака. Не навикната на тоа некој да ме заплаши, се обидов ментално да ја победам мислата.

Зачудена од неговата преголема самоверба, му се насмевнав и бев изненадена од задоволството кое ме

обзеде кога очите му се проширија суптилно како одговор на мојата насмевка. „Ти навистина имаш многу високо мислење за себе, а?“

Ми се насмеа и тој, накосена насмевка со несовршени, но бели заби, при што почувствував како некое неодредено чувство ми поминува низ градите. „Зборувам само од искуство.“

„Добро, јас не сум тој тип на девојка која го дава својот број на некој човек кој штотуку го запознала.“

„Аххх“, кимна како да донесе некој заклучок за мене, а насмевката му исчезна и цртите на лицето му се кристализираа и затворија. „Ти си од оние ’нема секс до третиот состанок, брак и бебиња’ жени.“

Направив гримаса на избрзаната проценка. „Не. Не. И не.“ Брак и бебиња? Се потресов од помислата, а страховите кои си седеа на моите рамена и се шетаа со мене секојдневно, полека се спуштија и почнаа да ме гушат.

Костумисаниот повторно ме погледна и нешто што забележа кај мене го натера да се опушти. „Интересно“, промрмори.

Не. Не беше интересно. Не сакав да му бидам интересна на типов. „Не го давам бројот.“

Повторно се насмеа. „Не го ни побарав. А дури и да го сакав, не би го побарал. Имам девојка.“

Го игнорирав разочарувањето во стомакот, а очигледно го заборавив и филтерот меѓу мозокот и устата. „Тогаш престани да ме гледаш така.“

Костумисаниот изгледаше како да се забавува. „Имам девојка, но не сум слеп. Само затоа што не можам да направам ништо, не значи дека не смеам да гледам.“

Не ме возбудуваше вниманието од овој тип. Јас сум силна и независна жена, си помислив. Погледнав низ прозорецот и забележав, со олеснување, дека веќе ставме кај градините на улицата Квин. Улицата Даблин беше зад аголот.

„Ќе се симнам тука, фала“, му довикнав на таксистот.

„Каде следно?“ праша таксистот од предното седиште.

„Еве.“ Одговорив малку поостро од што мислев, но се издишав со олеснување кога трепкачот за свртување почна да светка и колата застана. Без да го погледнам или да му прозборам на Костумисаниот, му подадов пари на возачот и посегнав по рачката од колата.

„Чекај.“

Се здрвив во место и изморено го погледнав Костумисаниот преку рамо. „Што?“

„Имаш име?“

Се насмевнав и бев среќна што конечно можев да избегам од него и бизарната привлечност која постоеше меѓу нас. „Всушност, имам две.“

Скокнав од таксито, игнорирајќи го издајничкиот бран на задоволство кој ме исполни кога го слушнав неговото кикотење.

Уште во првата секунда кога вратата се отвори и за првпат ја видов Ели Кармајкл, знаев дека веројатно ќе ми се допаѓа. Високата русокоса носеше модерен комбинезон, син шешир, монокл и лажни мустаќи.

Гледаше во мене, трепкајќи со големите, бледосини очи.

Бидејќи бев збунета, морав да прашам: „Дали дојдов во лошо време?“

Ели зјапаше во мене за момент, небаре беше збунета од моето многу разумно прашање, земајќи ја предвид нејзината комбинација. И како одненадеж да се сети дека беше горд сопственик на лажни мустаќи, покажа кон нив. „Малку си подранила. Расчистував.“

Расчистуваше шешир, монокл и лажни мустаќи? Погледнав зад неа во светлото и просторно претсобије. Еден велосипед без предно тркало беше потпрен на најдалечниот сид, а на една табла, прикачена на орманот

од ореово дрво, имаше излепено цел асортиман на различни фотографии и разгледници. Два пара чизми и еден пар црни класични штикли беа расфрлани под низа на закачалки претрупани со палта и капути. Подовите беа од тврдо дрво. Навистина fino.

Повторно погледнав во Ели со широка насмевка на лицето, бидејќи имав некое добро претчувство за целата ситуација. „Да не се криеш од мафијата?“

„Молам?“

„Маската.“

„Ааа“, таа се насмеа и се тргна од вратата, гестикуирајќи ми да влезам во станот. „Не, не. Имав пријатели на гости синоќа и малку повеќе се напивме. И некако ги ископавме сите мои стари костими за Ноќта на вештерките.“

Повторно се насмевнав. Тоа звучеше забавно. Ми недостигаа Ријан и Џејмс.

„Ти си Џоселин, така?“

„Да. Џос.“ Ја поправив. Никој ме немаше викано Џоселин уште од времето кога моите родители беа живи.

„Џос“, повтори таа со насмевка додека влегував во станот на приземје. Мирисаше одлично. Свежо и чисто.

Како станот во кој живеел претходно, и овој беше во Џорџијски стил, но со таа разлика што порано бил дел од куќа. Сега беше поделен на два стана. Всушност, соседниот простор беше бутик и собите над нас им припаѓаа на истите сопственици. Не знам какви беа собите над нас, но бутикот беше навистина убав со уникатни и рачно изработени алишта. А овој стан....

Аууу.

Сидовите беа толку мазни што едноставно знаев дека мора да се малтерисани неодамна и кој и да го имаше реновирано местото имаше завршено фантастична работа. Имаше високи лајсни на подовите и спуштени тавани со дебели резби кои беа во согласност со историската градба. Таванот беше бескрајно висок, како во мојот

стар стан. Сидовите беа чисто бели и декорирани со разнобојни и разновидни уметнички дела. Белото вообичаено се чини студено, но контрастот што го правеше со темните оревови врати и паркетот од тврдо дрво му даваа на станот некое чувство на тивка елеганција.

Веќе се заљубив, а го немав ни видено останатиот простор.

Ели брзо ги извади капата и мустаките. Се сврти да ми каже нешто, кога одеднаш се сепна, се насмеа засрамено и го извади моноклот кој сè уште го носеше. Го тупна врз оревата полица и насмевката на нејзиното лице блесна.

Беше весела личност. Обично избегнував весели луѓе, но кај Ели имаше нешто поинакво. Беше шармантна...

„Сакаш да ја направиме првата тура?“

„Може.“

Ели се доближи до вратата од лево која беше најблиску до мене и ја турна.

„Ова е бањата. Знам, местоположбата е малку необична, веднаш до влезната врата, но има сè што би можело да ти треба.“

Ух... *не да има*, си помислив, внимателно пречеко-рувајќи го прагот.

Моите апостолки одекнуваа по сјајните крем плочки на подот, плочки кои го покриваа секој сантиметар од бањата, со исклучок на таванот кој беше обоен со посветла крем боја.

Бањата беше огромна; со нежни, дискретни светла на повеќе места.

Поминав со раката по кадата со ногалките во форма на златни канци и веднаш се замислив како лежам внатре. Пуштена музика, свеќи, чаша црвено вино во раката додека се капам во кадата и не постои ништо друго околу мене. Кадата беше во центарот на просторијата. Во задниот десен агол имаше двојна туш кабина со најголемиот туш што некогаш сум го видела во животот. Од мојата

лева страна имаше модерна стаклена чинија сместена врз бела керамичка полица. *Тоа е лавабото?* се зачудив.

Брзо калкулирав сè во главата. Златни чешми, огромно огледало, загреана решетка за крпи...

Бањата во мојот стар стан немаше ни место да си ја оставиш крпата.

„Импесионирана сум“, ѝ упатив една насмевка на Ели преку рамото. „Ова е прекрасно.“

Речиси потскокнувајќи на петите, Ели кимна, гледајќи ме со нејзините насмеани сини очи. „Знам. Јас немам многу прилики да ја користам, бидејќи имам своја бања во собата. Но тоа е плус за идната цимерка. Ќе ја добие оваа само за себе.“

Размислував за привлечноста на бањата. Веќе ми стануваше јасно зошто киријата за станов беше од таков астрономски обем. *Но ако има пари да живее тука, зошто некој би си заминал?* се запрашав.

Следејќи ја Ели преку ходникот и кон огромната дневна, учтиво ја прашав: „Твојата цимерка се отсели?“ Се потрудив да звучам љубопитно, но всушност ја испитував Ели. Ако станот беше толку прекрасен, тогаш можеби Ели била проблемот како цимерка. Пред да одговори, застанав и се свртив наоколу полека за да ја впијам целата соба. Како и кај сите овие стари згради, таванот на собата беше прилично висок. Прозорците беа исто така високи и широки, при што светлината од преполната улица надвор навлегуваше во снопови во прекрасната соба. Во центарот на најдалечниот сид имаше огромен камин, кој очигледно беше само декорација и не се користеше за топлење, но совршено ја комплетираше елегантната соба. *Добро, малку прена-трупано за мој вкус*, си помислив, гледајќи во купиштата книги натрупани на сите страни и еден куп смешни предмети... како на пример, играчка од космонаутот Баз.

Не ни планирав да прашам од каде дошол тука.

Но додека ја набљудував Ели, преполната соба ми стана малку појасна. Нејзината руса коса беше собрана

во несредена пунџа, носеше различни апостолки на двете нозе, а на лактот ѝ се имаше залепено некоја цена.

„Цимерка?“ праша Ели, свртувајќи се да ме погледне. Пред да добијам прилика да го повторам прашањето, брчката меѓу нејзините бледи веѓи ја снема и кимна, небаре разбира. Добро. Значи не беше толку тешко прашање. „Ох, не“, ја заниша главата. „Немав цимерка. Брат ми го купи станот како инвестиција и го среди целиот. Кога одлучи дека не сака да се мачам и да плаќам кирија додека работам на мојата докторска дисертација, само ми го даде да живеам тука.“

Фин брат.

И покрај тоа што не коментирав, изразот на лицето веројатно ме издаде. Ели се насмеа, а погледот ѝ омекна со љубовта која беше видлива. „Брејден е малку помпезен. Неговите подароци никогаш не се едноставни. А како можев да го одбијам местово? Единствениот проблем е тоа што живеам овде веќе цел месец и е премногу осамено и големо, дури и покрај тоа што пријателите ми се тука за викенд. Па затоа му реков на Брејден дека ќе си најдам цимерка. Идејата не му се допадна многу, но кога му кажав за колку ќе го изнајмувам и колку кирија ќе собирам, се премисли. Тој е бизнисмен пред сè.“

Инстинктивно знаев дека Ели го сакаше својот (очигледно прилично богат) брат и дека беа блиски. Ѓ се гледаше во погледот кога зборуваше за него и тој поглед ми беше познат. Го проучував истиот поглед низ годините, соочувајќи се со него и развивајќи штит од болката која ми ја носеше кога ќе видав таква љубов на лицата на други луѓе - други луѓе кои сè уште ја имаа својата фамилија.

„Звучи, навистина великодушно“, одговорив дипломатски, ненавикната на тоа луѓето да ги споделуваат своите приватни чувства со мене, особено уште на запознавање.

Се чинеше дека мојот одговор, кој не беше баш исполнет со она топлото 'те молам, кажи ми нешто повеќе', не ѝ пречеше на Ели. И понатаму насмеана, ме

одведе од дневната преку ходникот и кон долгата кујна. Тоа беше една од оние тесни кујни, но подалечниот крај завршуваше со некој вид на полукруг каде што имаше трпезариска маса и столови. Самата кујна беше подеднакво скапо уредена како и остатокот од станот. Сите апарати беа најдоброто од најдоброто и ги имаше во цел асортиман.

„Навистина великодушен“, повторив.

На мојата забелешка, Ели промрмори со негодување. „Брејден е премногу великодушен. Не ми требаше сè ова, но тој инсистираше. Како за пример земи ја неговата девојка - ѝ ја исполнува секоја можна желба. Само чекам да му здодее како останатите, бидејќи оваа му е една од најлошите досега. Навистина е очигледно дека е позаинтересирана за неговите пари отколку за него. Дури и тој го знае тоа. Вели дека му одговара организациската структура. Организациска структура? Кој зборува така?“

Кој зборува олку многу? се запрашав јас.

Успеав да ја скријам насмевката додека ми ја покажуваше главната спална. Како и самата Ели, собата беше пренатрупана. Зборуваше уште некое време за очигледно површната девојка на брат ѝ, а јас се прашував како ќе се чувствува овој Брејден ако знае дека сестра му го споделила сиот негов приватен живот со тотално непознатата личност.

„А ова би можело да биде твојата соба.“

Стоевме на влезот од соба на самиот крај на станот. Висок таван, масивен прозорец со простор за седење и убави завеси кои паѓаа до самиот под; прекрасен француски рококо кревет, биро и библиотека од оревово дрво и кожна столица. Место каде би можела да пишувам.

Боже, се заљубив.

„Прекрасно е.“

Сакав да живеам тука. По ѓаволите со цената. Не ми беше гајле што цимерката зборуваше многу. Доволно долго живеев штедливо.